

kali angelci, ker so imeli preveč dela. In dobri Bog je poklical čebelico k sebi in ji rekel: Prehudo delate čebelice na zemlji! Zato vas bom kaznoval. Obdržite svoja žela in branite se z njimi pred sovražniki. A kadar bo katera pičila, bo morala umreti.

Sklonila je drobna čebelica glavico pred Bogom, razpela krilca in odbrenčala pod božje solnce k svojim sestricam, da jim pove o božji jezi.

V tihi žalosti so sklonile čebelice glavice, sedle na jablan in žalovale... Od tistega dne pa mora vsaka čebelica umreti, kadar piči.«

Majdka je žalostna uprla svoje očke v očeta, in nič več je ni bolet nosek. Čebelice so se ji silno smilile. Pred pisani čebelnjak je stopila in kakor da hoče objeti brenčeče ptičke — svoje čebelice — je razklenila ročice.

Anton Žužek:

Angelci.

Ko zvečer se spat odpravim,
 angelce lepo pozdravim,
 ki pri posteljci stoje:
 dva na desni, dva na levi,
 dva pri zglavju,
 dva pri vzhodju,
 dva, ki me odeneta,
 krila name skleneta,
 dva, ki v noči zame bdita,
 dva, ki zjutraj me zbudita:
 iz nebes so mi poslanci,
 bomo si v nebesih znanci,
 kadar zadnjikrat zaspim.